

had men vroeger daarvoor een zelfde stuk strook als aan de rechter mouw erover geschilderd. Ook ziet men, hoe, tengevolge van dit overschilderen, in de houding van het rechterbeen van het kind een tegenstrijdigheid aan den dag komt, die, door de nu duidelijk geworden wending van het bovenlichaam van den knaap, is gerechtvaardigd. Ook dacht men eene verbetering aan de mouw van de rechterarm te moeten aanbrengen door een naar boven gerichte, geheel onnatuurlijke en Rococo-achtig aandoende vouw, waartegen de vingertjes van het kind stootten. Thans loopt de lijn van de mouw geheel vrij en natuurlijk en het armpje rust in schoone eenvoud op den arm van de moeder. Overigens komt nu ook de luchtigheid van het kleed van de vrouw op indrukwekkender wijze uit. Opvallend is nog, dat in het origineel de bovenrand van het keurslijf een eenigszins anders loopende lijn toont, die de schoonheid van de vrouwelijke borst voller doet uitkomen; zou men ten tijde van het overschilderen schroom gehad hebben om den toeschouwer ten volle te doen genieten van de krachtige en eerlijke Rubensche zinnelijkheid? Evenwel kwam een verandering, die nu weggenomen is, de werking van het schilderij ten goede: n.m. door stukken er bij te schilderen. Vroeger deed de toegevoegde beschilderde rand de figuren op schilderachtiger wijze uitkomen, doch thans, nu het hoofd van de moeder bijna tot aan den rand van de lijst reikt, krijgt men den indruk van iets gedruks. Bijgaande afbeeldingen toonen ons, hoe wij 't overgeschilderd anderhalve eeuw hebben aanschouwd en hoe het oorspronkelijk was.

H. G. A. D. L. P.

KASPER NIEHAUS IN DEN KUNSTHANDEL J. F. VAN DEENE, AMSTERDAM.

De positie van kunstcritikus en schilder is een zeer moeilijke, omdat men zoo licht het werk van den schilder gaat toetsen aan de uitspraken van den criticus en geneigd is te zeggen: is dat nu het werk van den man, die met zeker autoritair gezag zijn meening neerschrijft over andermans kunst. Aan den anderen kant echter is het van zeer veel waarde dat hij die het werk van anderen beoordeelt, de moeilijkheden en mogelijkheden van het vak door en door kent.

De heer Niehaus nu, die in „De Telegraaf” de rubriek der schilderkunst onder zijne leiding heeft, verkeert in dit tweeledige geval — hij schrijft en schildert zelf en thans houdt hij van enkele zijner werken een tentoonstelling in den kunsthandel van den heer van Deene, die ons zoo dikwijls met het werk der moderne Fransche kunstenaars doet kennis maken.

De schilderijen van Niehaus zijn aldaar dan ook geenszins misplaatst, want zij vertoonen zóó bij eersten oogopslag verwantschap met de Fransche modernisten.